

undergibnes Sagkyndighed. Men det er saaledes, at det Dyrslægetilsyn, som er blevet ført i Esbjerg, gik til den rene Latterlighed. Man har f. Eks. aldeles ikke vist paa, naar man sendte et Kreatur, som under Træningen paa Bejen havde faaet Huden strabet en lille Smule paa Noven, at det ikke blev holdt tilbage, og sikkert er det, at det var saaledes, at medens man kunde sende i hundredvis af Kreaturer, over Randers og Aarhus — det var i alt Fald kun enkeltvis, at Kreaturerne blev kasserede der — saa kunde man ikke sende en eneste Vognladning til Esbjerg, uden at man fik et eller flere Kreaturer tilbage, og det kunde træffe, at de stod der i flere Uger, ja, jeg har haft det Tilfælde, at de have staaet der i flere Maanedes, og saa kom der den Bested fra Esbjerg, at det aldeles ikke kunde lade sig gøre at sende Dyret til England; jeg har saa taget Dyret og sendt det til England fra en anden Udsførelshavn, og det kom næste Uge afsted og blev slagtet i England. Jeg ved at denne Oplysning vil blive mødt med stærke Indvendinger; men jeg ved paa den anden Side, at disse Oplysninger ville blive hjulpede med stor Glæde af mange Landmænd i Sjælland; thi det eksempelløst strenge Tilsyn i Esbjerg har bragt uhyre Tab. Naar Mindretallet trods det Syn paa Forholdene, der her er udviklet, desuagtet ikke har ment at kunne undslaa sig for, at gaa ind under dette Tilsyn, er det selvfølgelig først og fremmest begrundet i de Oplysninger, Udvalget har faaet om disse, om jeg saa maa sige, Smaabedragierier, som ere fæte i Nalborg Gneen. Det er noget, som en Stat overhovedet ikke kan være bekendt at se stikende til, at dens Borgere saa at sige synde et andet Land. Det kan man nemlig ikke benævne med noget andet Navn, at en Mand slagter et sygt Dyr og tager de Dele bort, som vise Sygdommen og saa forsende Resten. Jeg mener, derfor, at Landets Være, om ikke dets Fordel kræver, at vi tage disse Bestemmelser, og man kan forudsætte, at hvis et Land systematisk lod sine Borgere sende Røb til Udlandet, som dets Borgere ikke selv vilde spise, vilde det vedkommende Land sige: Saa lukke vi for det hele. Og vi ere vel egentlig gaaede til det i Djeblitet, fordi vi mene efter de Oplysninger, vi have faaet, at Røbudsførelsen til England er forholdvis saa lille, at over 90 pCt. gaar til Tyskland, og vi have gjort det med det Haab, at Forholdene, som de have udviklet sig i denne Retning i Tyskland, i alt Fald ikke ville blive værre end i Djeblitet; og vi have det Haab, at den højtærede Minister vil gøre

alt muligt, for at vi kunne faa Forholdene i Tyskland forbedrede og Handelen noget udvidet; og vi have gjort det, navnlig fordi der er sat den udtrykkelige Bestemmelse ind i Loven, at den bortfalder i 1897. Vi havde hellere ønsket 1896, fordi det forekommer os, at vi egentlig saa at sige staa paa ghygende Grund i dette Spørgsmaal; og der er ingen Tvivl om, at hvis Loven virkelig faar gode Følger, vil Rigsdagen med største Beredvillighed gaa ind paa Forlængelse af den, men ud over dette mener Mindretallet ikke, vi burde gaa, og vi mene for Resten, at det er i fuldstændig Analogi med Tingets tidligere Stilling, da det i Lov af 25de Marts 1876 angaaende Udsførelse af levende Kreaturer kun er bestemt, at der skal føres Tilsyn med Dyr, som ere besængte med smitsom Sygdom, eller som kunne mistænkes for at lide af en smitsom Sygdom, der er ingen Kvalitetsbedømmelse i den, og det forekommer os derfor at være i fuldstændig Analogi med Lovgivningsmagtens tidligere Stilling, naar dette Ting siger: Vi forbyde Udsførelsen af sygt Røb, men vi overlade til Landmændene selv at bestemme, hvilke Røbdudførsler der ere gavnlige, tjenlige og rentable for dem i det hele taget, og vi overlade ikke den Slags Ting til Ministerens og dennes sagkyndiges Bestemmelse. Vi havde dog ønsket, at man havde kunnet gaa med til at faa endnu en lille Forandring ind i det Forslag, som Mindretallet har stillet. Vi vilde navnlig have ønsket, at Landmændene kunde have faaet det i deres Magt at være medbestemmende ved dette Tilsyn i enkelte større Havnesteder. Et saadant Forslag var for Resten stillet af Mindretallet i Udvalget; men vi tog det tilbage foreløbig, fordi vi mente, at vi i det hele taget vilde strække os saa langt hen imod Flertallet som muligt; men det forekommer mig i øvrigt, at det jo nok kunde tænkes, at en dygtig og sagkyndig Slagter var det ingen Glæde til at have ved Siden af Dyrslægen; jeg er nær ved at tro, at et saadant Tilsyn vilde blive meget bedre og mere betryggende for Landmændene, end det, vi nu have; det vil f. Eks. blive bedre med Hensyn til de Kreaturer, af hvilke større eller mindre Dele skulle fjernes paa Grund af Sygdom. Der vil det vistnok være af Betydning, at Landmændene have en sagkyndig Mand til at støtte deres Interesser, og jeg tror ikke, at Dyrslægerne ville tabe noget af deres Myndighed ved at have en saadan Assistance ved Siden af sig; men det er kun en Antydning, jeg skal fremkomme med, og hvis det finder Billigelse her i Tinget, vil Mindretallet selvfølgelig stille Forslag derom inden 3dje Be-